

Pan Jones

I

Lady Jane Lynkeová nebyla jako ostatní lidé: když se doslechla, že zdělila Bells, krásné starobylé sídlo, jež Lynkeům z Thudeneý patřilo již asi šest set let, napadlo ji, že se na ně zajede podívat neohlášena. Byla právě na návštěvě u přátel v Kentu, nedaleko odtamtud, a tak si druhý den ráno půjčila auto a sama se vytrčila směrem k přilehlé vesnici Thudeneý-Blazes.

Byl zářivý, bezvětrný den. Barvy podzimu zalévaly sussexské vrchy, mohutné stromy na vysočině i líně tekoucí říčky a splývaly v dálce na mokřinách. Ještě dále plul výběžek Dungeness jako přetřhaný proužek po nehmotném moři, jež bylo koneckonců možná pouze oblohou.

Thudeny-Blazes tiše spalo: hrstka věkovitých domků shrbených okolo kachního rybníčku, stříbřitá kostelní vížka, sady obtěžkané rosou. Probouzí se Thudeny-Blazes vůbec někdy?

Lady Jane svěřila vůz pod ochranu husám na obecním paloučku, otevřela si bílou branku do pole (na velké bráně střežené gryfy visel zámek) a zamířila přes park ke skupině ozdobných komínů. Zdálo se, že ji nikdo nebere na vědomí.

V dolíku stál dlouhý, nízký dům, jehož vyzrálé cihlové zdivo čnělo nad vodním příkopem, hluboko vykopaným okolo jeho kořenů, a podobal se věkovitému cedru, jenž široko rozestírá prastaré načervenalé větve. Lady Jane zatajila dech a jen se dívala.

Na lukách a zahradách spočívalo ticho nastřádané za léta samoty. V Bells nikdo nebydlel od té doby, kdy je poslední lord Thudeny, tehdy nemajetný mladší syn, před šedesáti lety opustil a šel hledat štěstí do Kanady. A předtím byli s ovdovělou matkou jako vzdálení chudí příbuzní ubytováni v jednom z domků pro služebnictvo, kdežto velký dům byl i za jejich časů stejně němý a osamělý jako rodinná hrobka.

Lady Jane, dcera z jiné rodové větve, na niž přešel hraběcí titul a značný majetek, Bells nikdy neviděla a jméno jen párkrát slyšela. Řada úmrtí a rozmar starého muže, kterého nikdy neznala, z ní nyní učinily dědičku celé této krásy; jak tam stála a dívala se, byla ráda, že přijela z takové dálky, od dojmů tak vzdálených a odlišných. „Bylo by strašné být na ten pohled zvyklá a přemýšlet hned o tom, v jakém stavu je střecha a kolik bude stát vytápění.“

Až dosud, do svých pětatřiceti let, vedla lady Jane aktivní, nezávislý a odhodlaný život. Jako jedna z několika dcer se skrovným, ale dostatečným zaopatřením brzy odešla z domova, bydlela v londýnském podnájmu, cestovala po tropech, strávila ne jedno léto studiem památek ve Španělsku a v Itálii a napsala dvě nebo tři svižné, věcné knížečky o městech, o nichž se obvykle

pojednává sentimentálně. Nyní se právě vrátila po létě stráveném v jižní Francii a teď tu stála po kotníky v mokřém kapradí a zírala na Bells vyhrívající se v zářijovém slunci, jež připomínalo spíš měsíční svit.

„Nikdy odtud neodejdu!“ vykřikla a srdce se jí rozedmulo, jako by právě dala slib milenci.

Seběhla z posledního svahu a vstoupila z parku do starodávných formálních zahrad s tvarovanými tisy, zdobnými jako architektura, a cesmínovými živými ploty, neprostupnými jako zeď. Vedle domu se zvedala kaple s nízkými opěráky. Dveře byly pootevřené a lady Jane to připadlo jako dobré znamení: předkové ji očekávají. V portálu si všimla mouchami zaneřádného oznámení bohoslužeb, stojanu na deštníky a ošoupané rohožky: kaple nepochybně sloužila jako vesnický kostelík. To pomyslení v ní vzbudilo pocit sousedské vřelosti. Za vlhkými dlaždicemi předsíně viděla přes ozdobnou mříž náhrobky a mosazné tabulky. Zvědavě si je prohlížela. Některé ji vítaly živými vzpomínkami, jiné k ní šeptaly z dalek a neznáma; styděla se, že toho ví o své rodině tak málo. Ani Croftové, ani Lynkeové se však nikdy nijak zvlášť nevyznamenal. Mohutněli prostě tím, že se drželi toho, co měli, a pomalu hromadili privilegia a akry. Většinou chytrými sňatky, pomyslila si s lehkým opovržením lady Jane.

V tu chvíli jí padl zrak na jeden z méně zdobných náhrobků: prostý sarkofág ze šedého mramoru ve výklenku a na něm poprsí mladého muže s jemnými, arogantními rysy, byronským hrdlem a dozadu hozenými kučery.

„Peregrine Vincent Theobald Lynke, baron Clouds, patnáctý vikomt Thudeneý z Bells, pán statků Thudeneý, Thudeneý-Blazes, Horní Lynke, Lynke-Linnet...“ a tak dále, s obvyklým nezáživným výčtem hodností, titulů, dvorních a hrabských úřadů, a nakonec: „Narozen 1. května 1790, zemřel na mor v Aleppu roku 1828.“ A vespod drobným, hustým písmem, jako dodatek vtěsnaný do nedostatečného prostoru: „Také jeho manželka.“